

אפילו למאן דסובר שאינם קיימים בקדושתן, ומפני טעמים אחרים אסור להרגיל.

אמרי במערבא משמיה דרבי אבין: לכן אסור להרגיל, מפני, שבמכרו את העור⁽¹²⁴⁾ לצורך מפוח בעודה על הקדשים — נראה כעובד עבודה בקדשים. ובזיון גדול הוא, הילכך אסרוהו חכמים. [ואינה עבודה ממש, שהרי לאחר שחיתתה לא שייך עבודה, אלא "נראה" כעבודה].

רבי יוסי בר אבין אמר: לכן אסור להרגיל, משום שאם נתיר לו — ישהנו ולא ישחטנו עד שימצאו לו קונים לצורך מפוח, וגזרו גזרה שמא יגדל מהם עדרים עדרים, ויבוא לידי תקלה באיסור גיזה ועבודה בפסולי המוקדשין בעודן בחיים. וגיזה ועבודה אסורין אפילו לאחר פדיון [בכורות יד א].

שההקדש מרוויח מכך, אם כן, הכא⁽¹²²⁾ נמי, גבי להפשיט אותה דרך רגליה, אי שרית ליה להרגיל — טפי ופריק, יתן עבודה יותר דמים בודעו שכאשר יפשיטנה בצורה זו יתייקר עורה, ולמה לא נתיר לו להרגיל כדי להרוויח להקדש?

ומתצינן: אמר רבי מרי בריה דרב כהנא: מה שמשביח בעור פוגם בבשר. לפי שנוזהר מלחתוך העור ומקלקל שלימותו שיהא ראוי למפוח, ומקלקל וחותך הבשר, ונמצא שסוף סוף הקדש אינו מרוויח בדבר. מה שאין כן במכירה באיטליז שהקדש יכול רק להרוויח מכך בלי הפסד.

מביאה הגמרא עוד שני תירוצים, ולפיהן⁽¹²³⁾ לא צריך להעמיד את הברייתא האומרת שאין מרגילין בבכור ובפסולי המוקדשין כדברי בית שמאי וכרבי אלעזר בריבי שמעון. ואמנם, לכולי עלמא אסור להרגיל,

הדרן עלך ולד חטאת

שמעון בריבי אלעזר שאפילו בשר בקדירה יוצא לבית השריפה, הלא משעה שנפדו יוצאין מקדושתן?
ועיין שם עוד שהאריך.

122. גירסת השיטה מקובצת.

123. מבואר על פי רש"י [בכורות שם]. צאן קדשים והגר"א ועיין בית יוסף יורה דעה סימן שז שהרמב"ם לא פירש כן. ועיין ברכת הזבח.

124. על פי רש"י בכורות שם. צאן קדשים.

של הקדש, ואין זה סותר כלל למה שסובר שיש לה תורת חטאת שכיפרו בעליה באחרת?

ואם נתרץ שרש"י סבר שאם אכן קיימים בקדושתן, לא היו חכמים מתירין לזלזל בהם ולמוכרם באיטליז בשביל ריווח דהקדש, ומוכח שאינם קיימים בקדושתן, אם כן, קשה: מה מתרצת הגמרא "מה שמשביח בעור פוגם בבשר", פירוש שאין ריווח להקדש ובמכירה באיטליז יש ריווח להקדש, ואיך מתורצת הקושיא, הלא אפילו אם הוכח משם שאינם עומדים בקדושתן, עדיין קשה למה אמר רבי